

MOEDER, WAT BEN IK GOED!

DE KEUZE VAN JOZEF DELEU

MARK BOOG

CARTOGRAAF

Het is niet toegestaan dit feest te verlaten.

Pas als de zon opgaat, het licht dooft, de muziek optrekt,
als afstand zich herstelt, mag men weg.

Men spreekt de taal der lusteloosheid, als men spreekt,
en de geluiden, die het eigen oor bereiken
als was het een ander, met vertraging, zwemmen.

Het is geen feest dat men verlaat, zelfs geen
beëindigd feest, zeker niet het feest dat men bezocht,
het is iets anders, iets.

Door het open veld waadt men terug.
Het aantal stappen voor- en achterwaarts is gegeven
maar geheim. Men vertrekt naar veel verschillende huizen,

met elkaar verbonden door de wegen die ik ben.

Uit: *Er moet sprake zijn van een misverstand*, Cossee, Amsterdam, 2010.

HÉLÈNE GELÈNS

WAT DE RUG VERMOEDT

als vluchtende rug moet je blijven vluchten
want je ziet niet: word je nog gevolgd?
geen ogen in de rug, wie omkijkt verliest
snelheid dus tijd dus je rent rent rent
moet blijven rennen, geen oren in de rug
achter je rinkinken wankeltegels
je hart bonkt in je oren, je hoort niet wie
(je zou willen uittreden, de jacht overzien)

als jagende rug wil je blijven jagen
je ruikt bloed, laat je aanzuigen door de ren
die jou in de rug vermoedt, je rent rent rent
zul je blijven rennen? want je weet niet
wordt je gezien? er prikken ogen in je rug
(je zou kunnen uittreden: wegzweven
zodra je de vluchtende rug in de kraag grijpt)

als zwevende rug tracht je te blijven zweven

Uit: *zet af en zweef*, Cossee, Amsterdam, 2010.

PHILIP HOORNE

GOUD

Glijden. Zie mij glijden, man.

Noem dit schaatsen, noem dit gerust schaatsen zoals er nog niet eerder werd geschaatst in de schaatsgeschiedenis.

Kijk! Ik heb mijn handen op mijn rug en in dit latex pakje kan ik wel tien, nee honderd, nee duizend *spidermannen* de baas.

Natuurlijk wacht ik met ze eraf te rijden tot we rechtstreeks in de ether zijn – hoe aangrijpend brengt de VRT dit weer in beeld.

Zie die vitrine, roept Michel Wuyts. Hij bedoelt dat ik er nog zo fris uitzie als deze morgen na, nee tijdens, nee vóór het douchen.

Ik overschrijd de aankomstlijn, trek de kap van mijn kop, knip als een Zwitsers botermes en steun met mijn handen op mijn knieën.

Doe alsof je moe bent, jongen, alsof het moeite kostte. Fake er maar op los, want je bent helemáál niet moe, alleen maar kei en keigoed.

O moeder, wat ben ik goed!

Uit: *Grootste hits! De jaren nul*, Van Gennep, Amsterdam, 2009.

SYLVIA HUBERS

HET GROENE GRAS DAT IK VIND IN JE NAVEL

Het groene gras dat ik vind in je navel
als ik over je heen loop
met mijn tenen glimmend bloot.

Men heeft het over een haardkleedje
wanneer men spreekt over de tamste president.
Nu! Men moest eens weten wat! men!
op een haardkleedje kan ondernemen.

Het pittige stevige gras dat men ziet
wanneer men stevige pittige kerels bloot maakt:
daar kan de stoerste president niet tegenop.
Ook niet hij met de oorlogsvloten,
ook niet hij die er geen gras over laat groeien.
Laat deze stoere eerst zijn eigen gras
maar eens laten groeien over zijn eigen akkers
met alle rust en karaktervorming van dien.

Dan zullen we wel zien
of hij nog van oorlogsvloot wil spreken
of in pittigheid en stevigheid
op een temperamentvol haardkleedje
eindelijk van zich wil laten genieten

Uit: *Vandaar dit huwelijksleven*, Prometheus, Amsterdam, 2009.

MARIJE LANGELAAR

KAAL

Mijn vriend wordt kaal en van binnen eveneens
ik doe met hem mee
samen worden we kaal
heel ons lichaam erodeert
we worden ook vlak
weinig golfslag, weinig rotsen, het is alsof er een gat
is geslagen en alles lekt uit ons weg
de darmen, de sappen de gassen, al onze gedachten
mijn vriend wordt uitermate vloeibaar, vormbaar, bijna week

ten slotte kan ik als een zeilboot over hem wegvaren
wat een geluk

Uit: *De schuur in*, De Arbeiderspers, Amsterdam / Antwerpen, 2009.

DELPHINE LECOMPTE

HOOP IN DE MANEN

De manen van de paarden ogen
verwaaid en vermoeid
alsof ze er hebben in gekrabd met hun hoeven
omdat ze zich zorgen maakten
over de kwaliteit van het gras
en de nakende deportatie naar de lijmfabriek
voor ten minste twee van hen.

Ook wij krabben in onze weerbarstige haren
zorgen zijn er nu eenmaal altijd genoeg
te saai en te plaatsgebonden om op te noemen
het regent nachtvlinders en vallende sterren
maar dat kan ons niet opvrolijken
omdat we voorlopig geen wensen kunnen bedenken
zelfs wereldvrede komt niet in ons op!

Dan krab ik in je haar
je spint als een perverse grijsaard
die een ritsige kater nabootst
de wensen stromen weer binnen
de manen ogen weer hoopvol.

Uit: *De dieren in mij*, De Contrabas, Utrecht / Leeuwarden, 2009.

PETER SWANBORN

WANDELING

Naar buiten, zegt ze, ja graag, even
een stukje lopen en wat nuttigen,
cappuccino en bitterballen. Maar eerst
naar de bramenstruik. Zijn ze al zwart?

Na honderd meter schuifelen en steunen
langs de vertrouwde rivier, de berm vol
onbenoembare bloemen, klinkt angstig:
jij weet waar we zijn, hè?

Terug, van boom naar boom, wachtend
tot weer op adem, is de gedachte aan
bramen en bitterballen lang vervlogen.

Hier is de deur, de lift, de gang, eindelijk
binnen, jas uit en dan de vraag: zeg,
ik zou zo graag even naar buiten.

Uit: *Tot ook ik verwaai*, Podium, Amsterdam, 2009.

HENK VAN DER WAAL

CIRKEL

als het laat is, als de tijd zich
kromt in de schemer, als de
mist de velden bestookt met witte
wijven en de rimpels van het
land langzaam vollopen met een
zilverpapieren zwaarte, trekt de
taal zich terug in zijn doofstomme

CIRKEL

je speelt nog de troefkaart van
uitstel en lust, vlucht nog in tennis
en voetbal, maar eigenlijk draai je
al rond in de jubel van het totale af
laten weten: kijk maar hoe jij je kijkt
en hoe je al kijkend verhevigd raakt
in de staar van je zuiverste droom

Uit: *zelf worden*, Querido, Amsterdam / Antwerpen, 2010.